

- Myndir av ferðsluóhappum viðkoma ikki øllum

Sigrið Mikkjalsdóttir var tann, ið tók evnið um myndir av ferðsluóhappum upp. Hon skilir ikki, hví nakar hevur tørv á at leggja slíkar myndir út

ÞÆTUR HJALMAR EVENSSON

Hesa vikuna hevur eitt evni, sum vit sjáldan tosa um, veruliga verið á breddanum. Nevniliga í hvønn mun tað er í lagi at

deila myndir á sosialu miðlunum av ferðsluóhappum.

Tað byrjaði við, at klaksvíkingurin Sigrið Mikkjalsdóttir gjørdi eina dagføring, har hon heitti á fólk um at gevast við at leggja myndir av ferðsluóhappum, vanlukkum og tilíki út á Facebook.

Hetta kom í kjalarvørrinum

av, at Sigrið Mikkjalsdóttir sjálf var fyrri einari skelkandi hending, dagin áðrenn hon legði hesa dagføring út. Ein hvirla tók ein lastbil av vegnum við Sund í illveðrinum, og lastbilførarin var pápi hennara. Stutt eftir óhappið ferðaðist ein mynd á Facebook av lastbilinum, ið stóð við síðuna av vegnum - og

hetta var áðrenn Sigrið og hini avvarðandi høvdu frætt um óhappið.

Tíbetur fekk Sigrið boðini frá mammu síni, áðrenn hon sá myndina á Facebook, og tíbetur kom pápi hennara sum so óskaddur frá hendingini. Men hetta hevur sett nakrar tankar í gongd hjá Sigrið Mikkjalsdóttir.

- Um mamma ikki hevði ringt áðrenn, hevði eg verið frá mær sjálvari, tí út frá myndini, kundi hann líka so væl fingið stóran skaða, ella í ringasta føri verið deyður, sigur hon.

- Viðkomandi, sum tók myndina, visti jú ikki, um babba bara hevði fingið onkrar smávegis snuddir, ella um talan var um eitt vanlukkustað. Tá hugsaði eg, hvussu frekt tað var, at hann hevði lagt hesa myndina út. Babba var í eini sera svárari støðu hesa lötuna og fekk ikki vart seg, tí hann visti ikki, at hendan myndin bleiv tikin. Tí haldi eg, at handan myndin gongur alt ov nær, sigur Sigrið Mikkjalsdóttir.

Erling Fles, sálarfrøðingur:

- Vanlukkur hugtaka okkum menniskju

Tørvurin eftir hoyra og fortelja um óhapp og vanlukkur er nakað, sum liggur djúpt inni í okkum mennsikjum. Tað er boðskapurin hjá Erlingi Fles, sálarfrøðingi, sum frá einum sálarfrøðiligum sjónarhorni væl skilir, at tað er so lokkandi hjá fólki at bæði deila og hyggja at myndum av óhappum og vanlukkum.

ÞÆTUR HJALMAR EVENSSON

- Vit verða bombarderað við negativum tíðindum frá fjølmiðlunum og eru blivin tað í langa tíð. Vit hoyra og lesa í heilum um kríggj í miðeystri, terroratsóknir og aðrar vanlukkur av alskyns slag. Reint psykologiskt eru vit blivin so von við hetta slag av tíðindum, at tey eru blivin ein partur av okkum, sigur Erling Fles.

Vanlukkan er spennandi

Prinsippið í hesum er ikki nakað nýtt, tí keðiligar og katastrofalar

hendingar hava altíð verið spennandi fyrri okkum menniskju.

- Menniskjað hevur altíð verið hugtakið av spenningi og tingum, sum seta kenslurnar hjá okkum í gongd. Í lokalsamfelagnum fyrr slatraði og tosaði mann til dømis um vanlukkur og annað, sum er tungt og keðiligt. Munurin í dag er bara, at vit nú kunnu deila okkara katastrofalu upplivingar við allan heimin á sosialu miðlunum, sigur Erling Fles og vísir á, hví slíkar søgur eru so spennandi bæði fyrri tann, sum leggur tað út á Facebook, og fyrri tann, sum sær tað.

- Tá onkur vanlukka hendir, so veit mann ofta ikki heilt, hvat hon endar við, tí útfallið kann vera bæði negativt og positivt. Vit verða automatiskt drigin at vanlukkuni, tí vit fáa okkurt burtur úr henni. Tað er kanska eisini tí, at vit søkja hana, sigur hann.

Vegamótið lærir okkum okkurt

Erling Fles hugleiðir víðari um fyrirbrigðið "katastrofa" út frá sálarfrøðiligum ástøði.

- Orðið "katastrofa" kemur frá gomlum grikskum, og tað merkir "vendipunkt" (vegamót). Og ein katastrofa í sær sjálvum kann fyrri menniskju upplivast sum eitt vegamót.

- Í barnasálarfrøðini leggur mann dent á, at um eitt barn upplivir nógvar kreppur, so kemur tað í eina støðu, sum tað ikki megnar,

og so verður hetta til eitt vegamót í lívinum hjá barninum. Altso barnið lærir okkurt av katastrofunum, tað hevur verið fyrri, sigur Erling Fles og leggur dent á, at tað sama er galdandi í øllum aldursbólum.

- Tá ein persónur fær ein hjarta-tilburð og yvirlivir, er tað stóruskjansur fyrri, at viðkomandi fer at broyta sitt lív onkursvegna. Tí tá vanlukkan rakar, leggja fólk seg ofta eftir nøkrum øðrum virðum í lívinum, tí nú hevur mann verið tætt við at doyggja, sigur Erling Fles og vendir aftur til áhugan hjá fólkinum eftir vanlukkum.

- Tað sama prinsippið er galdandi, tá ein vanlukka hendir í samfelagnum. Tá blíva vit ótilvitað hugtakin av vanlukkuni, tí vit ikki vita, hvat stóðan endar við. Tað er ein sjálfvylgja, at miðlarnir dekkja vanlukkuna, men hugsa líka um,

at tað eru jú eisini menniskju, sum stýra miðlunum og velja, hvat skal dekkast, sigur hann.

Ein máti at skapa samband

Erling Fles hevur eitt boð uppá, hví summi fólk velja at deila myndir og søgur av vanlukkum og óhappum á sosialu miðlunum.

- Eitt er tað, at tú fært uppmærsemi og nøgdsemi av at byrja eitt kjak av onkrum slag. Men ofta eru tað tey somu fólkin, ið deila katastrofalar myndir og søgur, og tey dyrka onkursvegna tað keðiliga. Tað kann vera ein máti at skapa samband við onnur menniskju, og mann kann halda, at tað er betri at fáa negativt uppmærsemi enn einki, sigur Erling Fles.

